

ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ ΨΩΜΙ

Σχετικά με το παραμύθι:

Τις πορείες των ανθρώπων στους κύκλους του καιρού σημαδεύουν οι ιστορίες. Σαν έρθει ο χρόνος και σαν φύγει, σαν είναι η πόρτα πιο κοντή, μήτε τα πρόσωπα μένουν, μήτε χέρι να χαϊδέψει την πλάτη πριν τα σφαλίσματα του ύπνου, μόνο οι ιστορίες και το μικρό τους διάβημα στα σωθικά μας.

Κι αν μια ιστορία στέκει κληροδότημα της εποχής της, σκιαγραφώντας τα ήθη και τις φοβέρες του τότε νου, η επανιστόρηση σε άλλη εποχή, με άλλα ήθη, μ' άλλο νου, συνδιαλέγει τους αιώνες και τους ανθρώπους μέσα στον ίδιο κύκλο που γυρίζει και γυρίζει και γυρίζει, από το βράδυ έως το πρωί. Τι σημαίνει για μένα ένας γκρινιάρης βασιλιάς που έχασε την όρεξή του τη στιγμή που τα έχει όλα; Τι νιώθω βλέποντάς τον να περιμένει άπραγος τη λύση; Και τι αντίκτυπο έχει μέσα μου η απόπειρα να ντύσω με τη μουσική που υπάρχει σε μένα σήμερα μια ιστορία που ειπώθηκε κοντά στου τότε τις απαρχές;

Όλα αυτά τα ερωτήματα θα μπορούσαν να παραμείνουν σε ένα εξαίσιο, θεωρητικό επίπεδο αν στην ιστορία πρωταγωνιστικό ρόλο δεν είχαν ζεστές, αχνιστές, μοσχομυριστές φρατζόλες ψωμιού.

Καταπιάστηκα με την ιδέα του "Ήταν μια φορά...", αφενός διότι με συναρπάζει ολόκληρη η σκέψη του να φτιάξω ένα παραμύθι που να συνδυάζει τον λόγο και το συναίσθημα μέσω της αφήγησης και της μουσικής, πόσο μάλλον όταν αυτό είναι ένα παραμύθι που χιλιάδες άλλοι έχουν διηγηθεί με το δικό τους τρόπο πριν από εμένα κι εγώ καλούμαι τώρα να δώσω τη δική μου εκδοχή σε κάτι που φέρει κωδικούς απόδειξης της επανάληψης της ιστορίας· αφετέρου, διότι ήμουν, είμαι και θα είμαι μια παθιασμένη λάτρης των χωραφιών του σταχουού και του φρεσκοψημένου καρβελιού.

Νεφέλη Λιούτα